

פסח, מצה, ומתוק

כתב : יניב זהבי- שבט ארנון, הנהגת החוף

אלה היו צהריי יום רביעי מהביל, הרוח נישאה בשקט על פני הרחובות הדוממים של העיר וכמעט שלא היה אפשר להרגיש שפעם עברו בהם בני אדם. רק נעליו של אלעד נשמעו מתופפות על המדרגות שבאחד הבניינים רבי הדירות באזור, תוך כדי התנשפות. הוא בקושי נשם עם המסכה על הפנים. "תודה נשמה שלי", אמא שלו קיבלה את השקית עמוסת המצרכים שנשלח להביא מהסופר, "אל תשכח, היום ב- 19:00 ליל סדר!", "בסדר, בסדר, אני אגיע בזמן".

אלעד היה מרכז מפעלים בשבט הצופים "תקומה" ונחשב לאחד האנשים ה"צהובים" בשבט. הוא הגיע לכל יום עבודה, ולכל פעולת שבט"ג ולא פספס אפילו פעילות אחת שהתקיימה בשבט. אין פלא שנבחר להיות מרכז צעיר. כשפרץ משבר הקורונה, צוות המנהלה של השבט התכנס להחליט מה עושים. מצד אחד, שיר, מרכזת ההדרכה הצעירה, בת כיתתו של אלעד, אמרה שאסור לשבט לסכן את 800 החניכים שלו, ומהצד השני, רותם, מרכז ההדרכה הבוגרת, אמר שאי אפשר לעצור לחניכים את הפעילות השוטפת ובמיוחד לכיתות ט'. אלעד ישב שם ולא אמר מילה, הוא היה המום מכך שייתכן שעומדים לבטל את טיולי הפסח, שעל תכנונם הוא עמל במשך חודשים. לבסוף, נילי, ראש השבט, הכריעה לטובת שיר, ואמרה שכל הפעולות מבוטלות עד להודעה חדשה וכהנחייה גורפת של התנועה, גם טיולי הפסח התבטלו. לקראת פיזור הישיבה, אלעד אסף את עצמו ושאל: "אז איך בעצם אנחנו עושים לימונדה מהלימון הזה?", הוא לא היה מוכן להתנתק מהשבט, בטח שלא בשנתו האחרונה. הצוות חיפש אחר פתרונות ולא לעד לפתע הבדיק רעיון: "למה שלא נתנדב?, הרי בימים אלה בטח כולם מחפשים מתנדבים לעזרה ואנחנו, בתור תנועת הצופים צריכים לעזור לקהילה". כולם הסכימו איתו, והוחלט להוציא את השכבה הבוגרת של השבט להתנדבות במחסנים של מד"א שבאזור התעשייה הסמוך.

ההליכה ברחוב הריק עדיין נראתה בלתי נתפסת, מי היה מאמין שרק לפני שבועיים הוא היה שוקק חיים? מחשבותיו של אלעד נדדו והוא החל לחשוב על ליל הסדר. איך זה יהיה בלי סבא וסבתא? קצת מוזר לעשות את הלילה המיוחד הזה ב"זום". בלי המצה השמורה של הדוד גד, בלי התה שאחרי הארוחה והתרוצצות האחיינים הקטנים ואחיו הקטן ברחבי הבית בחיפוש אחר האפיקומן שאבא החביא.

בלי ששם לב, אלעד התנגש באביב, מדריך ט' בשבט, שניהם חייכו במבוכה ונכנסו אל האנגר הענק של מד"א, שם נפגשו עם עוד 15 חברים מהשכבה הבוגרת של השבט והחלו לעשות סדר פסח במחסן הענק. כל שלושה אנשים נשלחו לאגף אחר ומיינו את הציוד הרפואי: מסכות, כפפות וחלוקי מגן. אלעד וחבריו דיברו על ליל הסדר והוא שיתף אתם במחשבות שלו מהדרך ודי מהר השיחה גלשה לכיוונים אחרים. כך, במשך שלוש שעות ההתנדבות, אלעד הרגיש שוב בצופים והתעודד קצת. לקראת השעה חמש כולם החלו להתפזר. "יאללה, נראה בקרוב, כן?" אמר לו אחד החברים. "הלואי", אלעד השיב.

השעה 19:00 הגיעה, וכל בני הבית היו מסובים סביב השולחן הערוך ולבקשת אימם הם היו מקולחים, מסורקים ולבושים יפה. לא היה זכר לכך שבמשך שבועיים אלעד ואחיו לא פשטו את הפיג'מה כמעט בכל שעות היום. הם התחברו עם הלפטופ לשיחה המשפחתית, וככל שעבר הזמן, אלעד הרגיש שדווקא נחמד לו הקונספט הזה. תוך כדי שירת "מה נשתנה" הוא סקר את המשתתפים בשיחה: האחיינים שלו קפצו ושלחו מבטים אל סוף ההגדה, סבא וסבתא התרגשו לחגוג עם הילדים, וגם הדוד יחזקאל מאמריקה, שהשנה יכל לחגוג עם כל המשפחה בזכות שיחת הוידאו, נראה מרוצה. במהלך קריאת ההגדה הם הרימו עוד כוס חמישית, שישית, ושביעית. כנראה שבלילה ההוא לא היה מרור.